

Sentencja

Wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego przewidującemu możliwość złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa wyłącznego, którego skutkiem jest wyłączenie elementu złożonego znaku towarowego objętego tym oświadczeniem z całościowej oceny istotnych czynników pozwalających stwierdzić istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu tego przepisu lub przyznania temu elementowi, w sposób z góry i trwale przesądzający, mniejszej wagi w ramach tej oceny.

(¹) Dz.U. C 83 z 5.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Mohammed Bilali/Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(Sprawa C-720/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa — Polityka azylowa — Ochrona uzupełniająca — Dyrektywa 2011/95/UE — Artykuł 19 — Cofnięcie statusu ochrony uzupełniającej — Błąd administracji dotyczący okoliczności faktycznych)

(2019/C 263/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohammed Bilali

Strona pozwana: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Sentencja

Artykuł 19 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony w związku z jej art. 16 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie powinno cofnąć status ochrony uzupełniającej, gdy nadało ono ten status — choć przesłanki jego nadania nie były spełnione — opierając się na ustaleniach faktycznych, które okazały się następnie błędne, mimo że zainteresowanej osobie nie można zarzucić wprowadzenia przy tej okazji owego państwa członkowskiego w błąd.

(¹) Dz.U. C 104 z 19.3.2018.